

(המשך מעמוד 77)

את עצמו לבד, אפילו לא אני, ואני כך אדם חזק.

כשאמא שלי לא יכלה להגיע יותר לתל-השומר, ביקשה מאבי לעבור לאיכ"ר. לוב, היא עברה לאיכילוב למחלקת טי פולייבית. במחלקה הזו מאושפו החולה בביתו, ורופא בא לבקר פעם-פעמיים בשבוע, והוא מטופל בעזרת עובדת סוצ' יאלית ואחות בביתו. את הפונקציה של האחות מילאתי אני.

הוא היה צעיר אוליגו הביתה. הרופא התי יישב בסלון ואמר: אל תראו אותי כמו אלוהים, אני לא אלוהים. מהיום אני כך בית אצלכם. קוראים לי מאיר רוק, תקי ראו לי רוקי.

הוא היה צעיר ואנושי בצורה בלתי רגילה, מבוגר ממני רק בשנה אחת. הוא כבש אותנו. בזמן מחלתה של אמי נתי קלנו ברופאים קרים שלא נתנו לנו הר" קשה טובה. אבל רוקי היה כל כך אנוי שי! רוקי בא כל יום, ונוצר בינינו קשר חזק, גם בגלל שתיפקדתי כאחות והוא היה צריך לתדרך אותי בטיפולים באמא שלי.

● כיצד השפיע עדיך הקשר עם הרופא של אמך?

הרופא חי בינינו. נוצרו בינינו יחסי אמון בלתי רגילים. ואדם שלוקח סמים לא מאמין לאף אחד. תוך כדי ביקוריו סיפרתי לו את סיפורי — מה אני לר קחת, מה אני עושה, מה אני רוצה ומה אני לא רוצה, ותוך כדי כך אמי נפטרה בבית.

● האם היית לצידה בעת שנפטרה?

אני ראיתי כל שינוי קטן שבקטנים שחל בה. זה היה ביום שלישי בשעה שמונה ועשרים בערב. עוד קודם, ביום ראשון, שאלתי את הרופא עד מתי אמא

רות של הסרטן הגיעו עד לבית הבליעה שלה. אבל ראיתי שחל בה שינוי. שאלתי את אמא שלי אם לקרוא לאבא שלי, היא סימנה בראשה לאות לא. שאלתי אם לקרוא לרופא, והיא הנהנה כן. ואם אמא שלי אומרת כן לרופא, זהו סימן רע. את יודעת שציפור דרור לא נכנסת למקום שבו יש אבא שלי? וכמה ימים קודם לכן אמא שלי אמרה לי בשקט

● קיבלתי מין כוח אדיר

רק בזכות האמונה שאמא שלי חצא מזה, שהיא עובדת משכר רגעי

● כיצד זיכרונותיי — לפני ואחרי

בשקט כי ציפור הסתובבה אצלה בחדר. ציפור דרור בחדר? מה פיתאום? גם באותו רגע לא הבנתי מה היא רוצה לומר לי.

ביום שלישי הרופא בא, נתן לה טי פול, ואמר לי: מונה, כשאבא שלך יבוא, תגידי לו שלא ילך לעבודה כמה ימים. אין רמו יותר ברור מזה, ואני עדיין לא הבנתי.

● כאותה תקופה הייתי עדיין מכורה לסמים קשים. ניסית להי

רה לי שזה מה שהיא כליכך רצתה. שאהיה לצידה. היא אמרה לי שהיא לא האמינה שאהיה לצידה 24 שעות ביממה. אבל זה מה שהיא רצתה ואת זה נתתי לה. צריך היה כוח, והכוח פשוט היה שם. הוא היה איתי, ועד היום, אף על-פי שאמא שלי איננה איתי, יש לי הכוח הזה. הכוח שהיה שם איתי כדי לעמוד לצידה של אמי ברצועה האחרונים. כל עוד הייתה אצמי בחיים והייתה זקוקה לך הייתי לצידה, היית עסוקה ולא היה לך זמן לעצ' מך וזאביך. מה קרה אחרי מו' תה, כאשר נותרת לבדך?

במות אדם אהוב יש שלושה שלבים: תחילה בה ההלם, אחר-כך החזרה למציאות, ואחר-כך ההתמודדות עם המציאות, שהאדם האהוב לא נמצא בה יותר.

כשהלכתי בערב לת לאמא את הטי פול, ראיתי שחל בה שינוי. אמרתי לאבא שאמא לא נושמת. טילפנתי לרופא והוא הגיע כעבור עשרים דקות כדי לקבוע שטירה. ביקשתי מהרופא שירשה לי לש' בת איתה. במשך כשעה וחצי שהיתי עם אמא שלי, עד שבא האמבולנס לקחת אר' תה, או באמת, בלב מלא ושלם אני יכולה להגיד, שהתחולל בי שינוי.

הפסקתי עם הסמים פעמים רבות בעבר, ומאז אמצע אוגוסט, כשהורתי הביתה, הפסקתי לקחת סמים בעזרתו של הרופא שדיבר איתי כל הזמן ועבד איתי על זה. ישבתי שם שעה וחצי איתה, והבנתי פת' אום, מה אני עושה, הבנתי לאיזו קיצור ניות הגעתי, כמה רחוק הלכתי. ואז אמרתי: זהו! אין לי דרך חזרה! כעת הבחתי רה בידי: החיים או המוות.

הבנתי שאני בן-אדם מת שהולך על שניים. חשבת על אבא שלי, שהיה לצדי כל הזמן, ולא נטש אותי אף-על-פי שלא פעם ולא פעמיים הזהיר אותי שיבוא יום

נפטרה, אבוד לה. היא גמרה עם החיים. אבל לא. אני ניצחתי את המוות. המוד' נחות שלי הפסיקה, מייד בתום שלושים ימי האבל התחלתי במישטר של שחיות עם הרופא. הוא היה איתי בכל שלושת השלבים שדיברתי עליהם קודם. נוצרו בינינו יחסי חברות ואמון הדדי. ומה שהיה חשוב מכל — חזרתי להאמין בעצמי. חזרתי להאמין בכוחי לעמוד בסבל ובכאבים. נתתי אגרוף לחיי הסמים. עבורי זה תם ונשלם!

● מה עובר עדיך כעת, כיצד את מתפקדת?

עברתי את ההלם של מות אמי וחזרתי למציאות. עדיין את הייתי מסוגלת להת- מודד עם האמת ועד היום אני לא מעכלת שלא אראה את אמי יותר לעולם. אבל אני חייה את המציאות, וסוף סוף התחלתי להת- מודד איתה. אני רוצה לעבוד, ואיכפת לי, איכפת לי מאוד, שבנינוער לא יעשו את אותה השגיאה שאני עשיתי. כל הזמן אני פוחדת שאנשים יקראו את הראיון הזה ויגידו — הנה, היא עברה את מה שהיא עברה, ולמרות הכל היא מקבלת סוכריה. או אני רוצה לצעוק: אלוהים אדירים! עברתי גיהינום! לא לגעת, לא להתקרב, להתרחק כמו מפני אש, כמו מפני מות! נורא חשוב לי שאחריים לא ילכו בעקבותי, ושלא יעשו את מה שאני עשיתי לעצמי. הרי ניסיתי כל כך הרבה פעמים למות, ולא הצלחתי. תודה לאל שאני חיה!

אני רוצה לחזור לעבוד. העבודה הזו היא אהבתי, אין חוכמות. אני רוצה ליישם את כל מה שלמדתי אצל לי סטראסבורג ואת כל נסיוני. התרחקתי מהעבודה כשם שהתרחקתי מהחברה. היו לי המון הצעות בכל התקופה שבה הסתגרתי בבית הורי, אבל דחיתי את כולן, לבד מאחת בטלואי- זיה, כי כולן עסקו בסמים. וזה לא מה שאני רוצה לעשות.

לשימחתי הרבה הציע לי יקי יושע תפ' קיד מרכזי בסרטו הבא, שיצולם ביוני. הסרט ייקרא רחוב ללא מוצא. הפעם קורה דבר חדש בקאריירה שלי. הוא לא מציע לי את התפקיד בגלל שהוא צריך בחורה יפה עם שיער ארוך. הוא מציע לי תפקיד אופי, וזהו התחלה חדשה בשי- בילי. אני נורא שמחה ואני מאושרת.

התחלתי להיפגש מחדש עם אנשים. אני עדיין לא מסוגלת לפגוש מסות של אני שים, אבל אני פוגשת יחידים ונהנית מכל רגע. עשיתי "שולם" עם עצמי וכעת אני יכולה להשלים עם האחרים. החברה הקודמת שבה הייתי התפוררה לכל עבר. אחד נהיה רב, לשני נולד ילד, כל אחד הלך לדרכו.

כעת אני רוצה לחזור בחזרה לחיים נורמליים. אני קמה כל יום בשבע בבוקר, ומנהלת את הבית שלי ושל אבא שלי. אני הולכת לישון מוקדם, מבשלת, מכי בסת, עורכת קניות, ויש לי מישמעת עבור דה לא נורמלית. כל יום, במשך כמה שעות, אני כותבת את הספר שלי.

הייתי בגיהינום. הייתי בבור תחתיות. הייתי בבור שופכיין. את מסחכלת בן-אדם שחי בנס



מונה זיכרונותיי — לפני ואחרי, ניסיתי למות כליכך הרבה פעמים, ולא הצלחתי...

והוא לא יוכל יותר לעמוד לצדי. פית' אום הבנתי שבשבילו ובשבילי אני לא רוצה למות. שאני רוצה לחיות. שאני רוצה שאבא שלי יראה אותי כמו שהוא רוצה לראות אותי, כמו שהוא זוכר אותי. וחבל שאמא שלי לא זכתה לראות.

ואז, בתוך אותה שעה וחצי, בחרתי בחיים. אנשים לא האמינו. חברים של הורי אמרו: זהו, עד עכשיו מונה החזיקה מעמד בגלל אמא שלה. כעת, אחרי שרתל

נמדי וכך אותה עת תיפקדת כאחות לאימך החולה, ניהלת את הבית ודאגת לאביך. איך עשית את זה? קיבלתי מין כוח אדיר, רק בזכות הר' אמונה שאמא שלי חצא מזה. חברים של הורי לא האמינו שאני מתפקדת כמו ש' אני מתפקדת. כולם ידעו שאני מכורה לסמים, כולם הכירו את הסיפור שלי. הם לא הבינו מניין יש לי הכוח, חזק מזה, אמא שלי, כשיכלה עוד לדבר, אמן

שלי תסבול כליכך, הוא לא היה מוכן לומר. ביום ראשון הוא שאל אותי בטל' פון אם אני חושבת שאמא שלי זקוקה למורפיום. אמא שלי היתה עד הסוף על המישה מיליגראם ואליום. למרות סיבלה הנורא היא שגאה תרופות. שגאה כדורים. באותו יום שלישי היה בינינו ויכות. היא לא רצתה לאכול. ב-11 בבוקר היי' תי אמורה לתת לי תרופה, אבל היא לא יכלה לבלוע. אני לא ידעתי שהגור